

Itt állunk most mi, nyolcadikosok, talán utoljára. Utoljára szólt a csengő nekünk, többé nem mérgesít a szünetvégi kornyikálás, és nem gyönyörködtet az óravégi zene.

Most mi sem tudjuk, mit akarunk. Néha itt maradnánk örökre, néha meg elégünk van az egészségből. Naponta azok a tanárok nyikorgatják a már megviselt, rozsdás kilincset. Év elején alig vártuk ezt a pillanatot, de most, hogy itt állunk a küszöbön, mégsem örülünk. Mint a mesebeli király szeme, úgy a mienk is egyik sír, a másik nevet. Valamitől mindig búcsúzunk, legyen kedves nekünk vagy kevésbé. Mondják, ez csak egy küszöböm átbillenés, nem a sokat emlegetett nagybetűs élet, de nekünk mégis fontos mérföldkő. Álom és valóság egymást jelentik: nincs többé maradásunk. De túlélhetnénk-e a deákos évek s a felnőttkorunk kínjait, ha álom és valóság szüntelenül nem tartana egymásnak tükröket? Változás ez. Lényünk egy része örökre itt marad, de a nagyobbik részét vonzza az ismeretlen, új emberek s új élmények. Meghatároz az itt töltött idő, formált a konfliktus, vidított a felfedezés öröme és a barátság. Ami valaha nehéz volt, és ami könnyű: felmérők, az elválás; a mosolyok, szünetek, a nyár ígérete. De mindez már lassan fakuló kép. Köszönjük tanáraink kitartó türelmét, elnézését, a tanítást és a példaképet. Osztályfőnökünk biztatását, szeretetét és törődését, aki szülőként szeretett, és mindig kiállt mellettünk, ha nem is volt igazunk. Óriási köszönet szüleinknek, akik időt nem sajnálva, védőn álltak mögöttünk. És végül, de nem utolsó sorban köszönet az itt maradóknak a sok szép évert, emlékért. Most mi is beállunk a ballagók sorába, szaporítjuk a tablóképek számát, talán emlékeztek ránk egy ideig. Egy év múlva már újabb osztály lép nyomunkba és még sokan mások.

Maradj te, régi épület, tudásunk első vára és kapuja, maradj még jövő nemzedékek alapja!!!

Tankó Alíz Ágota 8.B, 2012